

Lunile treceau; continuam să trăiesc furișându-mă în vârful picioarelor și trăgând cu urechea. M-am antrenat din răputeri să văd fără să fiu văzută și să aud fără să fiu auzită. Am descoperit crăpăturile dintre tocuri și ușile aproape închise, pozițiile strategice pentru ascultat din holuri și de pe scări, locurile în care pereții erau mai subțiri. De cele mai multe ori tot ce obțineam erau frânturi și chiar tăceri, însă deveneam tot mai pricepută la a îmbina frânturile și a completa părțile nerostite ale propozițiilor.

Ofkyle, Slujitoarea noastră, se rotunjea tot mai mult – sau, mai degrabă, burta ei – și cu cât ea se rotunjea, cu atât atmosfera din casă devenea mai exaltată. Adică femeile deveneau exaltate. Cât despre Comandantul Kyle, era greu de spus ce simțea. Întotdeauna a avut o expresie de piatră și, în orice caz, bărbații nu trebuiau să-și exprime emoțiile râzând sau izbucnind în răs; deși, din spatele ușilor închise ale sălii de mese, se auzeau destul de multe râsete când avea grupuri

de Comandanți invitați la cină, unde se servea vin și unul dintre deserturile festive cu frișcă – atunci când se găsea –, care îi ieșeau atât de bine Zillei. Bănuiesc însă că până și el era moderat entuziasmat de forma de balon a lui Ofkyle.

Uneori mă gândeam ce a simțit tatăl meu pentru mine. Despre mama mai știam câte ceva – fugise cu mine, Mătușile o convertiseră în Slujitoare –, dar despre tata nu știam absolut nimic. Sigur aveam unul, toată lumea avea. Ați putea crede că am umplut golul cu imagini idealizate cu el, dar n-a fost așa: golul a rămas gol.

Ofkyle ajunsese între timp un soi de vedetă. Soțiile își trimiteau Slujitoarele la noi acasă sub tot felul de pretexte – să împrumute un ou, să înapoieze un castrol –, adevăratul motiv fiind să se intereseze cum îi mai merge. După ce erau primite în casă, Ofkyle era strigată să coboare pentru ca femeile să poată pune mâna pe pânțele rotunde și să simtă copilul lovind. Era fascinant să le urmărești expresia feței în timp ce executau acest ritual: uimire, ca și cum ar fi fost martorele unei minuni. Speranță, pentru că dacă Ofkyle reușise, și ele puteau. Invidie, pentru că ele încă nu reușiseră. Dorință, pentru că și-o doreau cu adevărat. Disperare, pentru că erau șanse să nu li se întâmple niciodată. Încă nu știam ce se alegea de o Slujitoare care, deși considerată inițial viabilă, se dovedea stearpă

în toate posturile repartizate, dar intuiam de-atunci că nu era ceva bun.

Paula organiza frecvent ceaiuri pentru celelalte Soții. Acestea o felicitau, o admirau și o invidiau, iar ea le zâmbea cu grație și accepta felicitările lor cu modestie, adăugând că toate binecuvântările veneau de la Cel de sus, după care dădea semnalul ca Ofkyle să își facă apariția în sufragerie, unde Soțiile puteau vedea cu ochii lor, minunându-se și agitându-se în jurul ei. Se întâmpla chiar să i se adreseze lui Ofkyle cu „dragă“, lucru pe care nu-l făceau niciodată cu o Slujitoare obișnuită, una cu burta plată. Apoi o întrebau pe Paula ce nume a ales pentru bebelușul ei.

Bebeluşul ei. Nu al lui Ofkyle. Mă întrebam ce părere avea Ofkyle despre asta. Dar pe niciuna n-o interesa ce se petrecea în mintea ei, le interesa doar burta ei. O mângâiau pe burtă și uneori își puneau urechea să asculte, în schimb eu stăteam în spatele ușii deschise de la sufragerie privind-o prin crăpătură și încercând să-i surprind expresia feței. O vedeam cum se străduia să păstreze o expresie ca de marmură, dar nu reușea mereu. Avea fața mai rotundă decât la sosire – aproape umflată – și mă gândeam că era de la toate lacrimile pe care nu-și permitea să le verse. Oare le vărsa în secret? Deși pândeam la ușa ei închisă, cu urechea lipită, nu o auzeam niciodată.

În momentele acestea când stăteam la pândă, mă apuca furia. Și eu avusesem o mamă cândva și mă smulseseră de lângă mama aceea și mă dăduseră Tabithi, la fel cum bebelușul acesta urma să fie smuls de lângă Ofkyle și dat Paulei. Așa se făceau lucrurile, așa mergeau lucrurile, așa trebuiau să meargă pentru ca Galaadul să aibă un viitor luminos: cei puțini trebuie să se sacrifice de dragul celor mulți. Mătușile se puseseră de acord asupra acestui fapt; asta ne învățau; dar eu rămâneam conștientă de nedreptate.

Dar nu o puteam condamna pe Tabitha, deși acceptase un copil furat. Nu ea făcea lumea așa cum era și îmi fusese mamă: o iubisem și ea mă iubise la rândul ei. O iubeam în continuare și poate că și ea mă iubea încă. Cine putea ști? Poate că spiritul ei argintiu mă însoțea, plana deasupra mea, mă veghea. Îmi plăcea să cred asta.

Aveam nevoie să cred.

*

Într-un final, a sosit și Ziua Nașterii. Eu rămăsesem acasă, nu mă dusesem la școală, pentru că în sfârșit îmi venise ciclul și aveam crampe foarte dureroase. Zilla îmi pregătise o sticlă cu apă caldă, mă frecționase cu niște salvie împotriva durerii și-mi făcuse un ceai analgezic, iar eu stăteam ghemuită în pat, plângându-mi de milă, când am auzit sirena Nașteromobilului venind

pe strada noastră. M-am extras cu greu din pat și m-am dus la fereastră: da, duba roșie se afla dincoace de porțile noastre, iar din ea coborau Slujitoare, mai mult de zece. Nu le vedeam fețele, dar numai după felul în care se mișcau – mai rapid decât de obicei – se cunoștea că sunt agitate.

Apoi au început să sosească mașinile Soțiilor, care s-au grăbit la rândul lor să intre la noi în casă, îmbrăcate cu mantalele lor albastre identice. La poartă au mai oprit și două mașini ale Mătușilor, din care au coborât Mătușile. Nu am recunoscut-o pe niciuna. Amândouă erau mai în vârstă, iar una ducea o geantă neagră pe care fuseseră imprimare aripi roșii, un șarpe încolăcit și luna, adică trusa unei specialiste în Prim Ajutor, secția pentru femei. Multe Mătuși aveau pregătire pentru a oferi prim ajutor și a asista la nașteri ca moașe, dar nu puteau fi doctori adevărați.

Eu nu aveam voie să asist la o Naștere. Fetelor și tinerelor de măritat – printre care mă număram și eu acum că-mi venise ciclul – nu le era permis să vadă sau să știe ce se întâmplă, fiindcă astfel de imagini și sunete nu erau potrivite pentru noi și ne puteau face rău – dezgustându-ne sau înspăimântându-ne. Cunoașterea chestiei roșii și vâscoase era rezervată femeilor măritate și Slujitoarelor, și Mătușilor, firește, pentru a o putea transmite mai departe Mătușilor moașe pe care le pregăteau. Dar, la fel de firesc, mi-am ignorat propriile

crampe dureroase, mi-am pus halatul și papucii de casă și m-am furișat pe treptele care duceau la etajul al treilea, unde nu riscam să mă vadă cineva.

Soțiile se aflau la parter, luau ceaiul în sufragerie, în așteptarea marelui moment. Nu știam care era exact acel moment, dar le auzeam râsetele și sporovăiala. Pe lângă ceai, beau și șampanie, aveam să-mi dau seama mai târziu după sticlele și paharele goale din bucătărie.

Slujitoarele și Mătușile desemnate se aflau cu Ofkyle. Nu erau la ea în cameră – unde nu ar fi încăput toată lumea –, ci în dormitorul principal de la etajul al doilea. Auzeam niște gemete ca de animal și pe Slujitoare scandând: „*Împinge, împinge, împinge, respiră, respiră, respiră*“, iar când și când o voce disperată pe care nu o recunoșteam – dar pesemne că era a lui Ofkyle – rostind: „O, Doamne, o, Doamne“, cavernoasă ca și cum ar fi venit de pe fundul unei fântâni. Era înspăimântător. Cum ședeam pe trepte, strângându-mă singură în brațe, am început să tremur. Ce se întâmpla? Ce tortură, ce chinuri? Ce se săvârșea?

Sunetele au continuat mult timp sau așa mi s-a părut mie. Auzeam pași grăbindu-se pe coridor – Marthele care aduceau ce li se cerea și duceau alte lucruri. Mai târziu în aceeași seară, când m-am furișat la spălătorie, am văzut că o parte din acele lucruri erau cearșafuri și prosoape pline de sânge. Una dintre Mătuși a ieșit pe hol și a început să se răstească la Verbocomputerul ei.

— Imediat! Cât de repede puteți! I-a scăzut tensiunea extrem de mult! Pierde prea mult sânge!

S-a auzit un urlet, apoi încă unul. Una dintre Mătuși a strigat de pe trepte la Soții:

— Veniți imediat aici!

Mătușile nu strigau așa de obicei. O mulțime de pași grăbindu-se în sus pe scări, apoi o voce exclamând: „Vai, Paula!“

Apoi s-a auzit o altă sirenă, diferită. Am verificat pe hol – nimeni – și am șters-o la mine în cameră să mă pot uita pe geam. O mașină neagră, aripile roșii și șarpele, dar însoțite de un triunghi ascuțit, auriu: un doctor adevărat. Doctorul aproape a sărit din mașina în mers, a trântit ușa vehiculului și a luat-o la fugă pe scări.

Am auzit ce spunea: „Căcat! Căcat! Căcat! Dumnezeu de căcat!“

Numai lucrul acesta mi se părea electrizant: nu mai auzisem în viața mea ca un bărbat să rostească astfel de lucruri.

*

Era băiat, un fiu sănătos pentru Paula și Comandan-tul Kyle. I-au pus numele Mark. Dar Ofkyle a murit.

După ce Soțiile și Slujitoarele și toate celelalte au plecat, m-am așezat la masă în bucătărie cu Marthele. Mâncau ce rămăsese de la petrecere: sendvișuri fără

coajă, prăjituri, cafea adevărată. Mi-au oferit și mie din bunătați, dar le-am zis că nu mi-e foame. M-au întrebat cum mai stau cu crampele; mâine mă voi simți mai bine, m-au încurajat, iar după o vreme n-o să mai fie așa de rău, și oricum te obișnuiești. Dar nu de-asta n-aveam eu poftă de mâncare.

Vor trebui să aducă o doică pentru copil, au comentat: una dintre Slujitoarele căreia i-a murit bebelușul. Asta, sau lapte praf, deși toată lumea știa că laptele praf nu e la fel de bun. Și totuși, o va ține în viață pe zgaiba mică.

— Sărmana fată, a spus Zilla. Să treacă prin așa ceva degeaba.

— Măcar au salvat copilul, a replicat Vera.

— Ori ea, ori copilul, a spus Rosa. Au fost nevoiți s-o taie.

— Eu mă duc la culcare, am anunțat.

*

Nu o scosese încă din casă pe Ofkyle. Era în camera ei, învelită într-un cearșaf, după cum am descoperit când am urcat tiptil pe scara din spate.

I-am dezvelit fața. Era palidă și inexpresivă; probabil i se scursesese tot sângele din corp. Avea sprâncenele blonde, moi și fine, cu colțurile în sus, parcă a surpriză. Avea ochii deschiși, se uita la mine. Poate că era prima dată când mă vedea. Am sărutat-o pe frunte.

— N-o să te uit niciodată, i-am spus. Ceilalți or să te uite, dar eu îți promit că nu.

Cam melodramatică, știu: eram încă un copil pe-atunci. Însă după cum vedeți, mi-am ținut promisiunea: nu am uitat-o niciodată. Pe ea, pe Ofkyle, cea fără nume, al cărei mormânt era marcat cu un pătrat mic de piatră, pe care ar fi putut la fel de bine să nu scrie nimic. Am găsit-o în cimitirul Slujitoarelor câțiva ani mai târziu.

Iar când am avut acces, am căutat-o în Arhivele genealogice ale filiațiilor și am găsit-o. I-am găsit numele adevărat. Lipsit de însemnătate, recunosc, mai puțin pentru cei care au iubit-o și au fost despărțiți de ea cu forța. Dar pentru mine a fost ca și cum aș fi descoperit amprenta unei mâini într-o peșteră: era un semn, un mesaj. „Am fost aici. Am existat. Am fost reală.“

Cum a chemat-o? Sigur veți vrea să știți.

Crystal a fost numele ei. Și așa mi-o amintesc și eu acum. Mi-o amintesc cu numele de Crystal.

*

S-a ținut o mică înmormântare pentru Crystal. Am avut și eu voie să particip: avusesem prima menstruație, eram oficial femeie. Slujitoarele care fuseseră de față la Naștere au primit și ele permisiunea să participe, iar toți membrii gospodăriei noastre au venit și

ei. Până și Comandantul Kyle a fost prezent, în semn de respect.

Am cântat două cântări – „Înalță-i, Doamne, pe cei umili“ și „Binecuvântat fie rodul“ –, iar legendara Mătușă Lydia a ținut un discurs. Am privit-o captivată, ca și cum portretul ei ar fi prins viață sub ochii mei: deci chiar exista. Arăta mai bătrână decât în tablou totuși, dar nu la fel de înfricoșătoare.

A afirmat că sora noastră, Slujitoarea Ofkyle, făcuse sacrificiul suprem pentru a-și împlini datoria și murise cu noblețea care aduce onoare unei femei, răscumpărându-și toate păcatele vieții trecute și devenind un exemplu luminos pentru celelalte Slujitoare.

Vocea Mătușii Lydia a tremurat puțin rostind aceste cuvinte. Paula și Comandantul Kyle aveau expresii solemne și evlavioase, încuviințând din cap când și când, iar unele dintre Slujitoare plâneau.

Eu nu am plâns. Îmi vărsasem deja toate lacrimile. Adevărul era că o tăiaseră pe Crystal ca să scoată copilul și o uciseseră făcând asta. Nu fusese alegerea ei. Nu se oferise să moară cu noblețea care aduce onoare unei femei sau să fie un exemplu luminos, dar asta n-a menționat nimeni.

La școală, poziția mea socială era mai șubredă ca oricând. Devenisem un obiect tabu: ne murise Slujitoarea, ceea ce printre fete era considerat un semn de foarte rău augur. Țineau la superstițiile lor. La Școala Vidala existau două religii: cea oficială pe care ne-o predau Mătușile, despre Dumnezeu și sfera separată a femeilor, și cea neoficială, transmisă de la o fată la alta, prin intermediul jocurilor și cântecelor.

Fetele mai mici aveau mai multe numărătoare în versuri, de exemplu:

*Unul pe față, două pe dos,
Uite-un soț din cutie scos;
Două pe față, unul pe dos,
Primul a murit, cu altul te-au logodit.*

Pentru cele mici, soții nu erau oameni reali. Erau ca piesele de mobilier, puteau fi înlocuiți, ca în casa mea pentru păpuși.

Cântecelul cel mai popular printre fetele mici se numea „Spânzurătoarea“. Versurile erau cam așa:

Cine-atârnă sus pe Zid? An-tan-te!
E o Slujitoare, cum s-o cheme? Di-ze-ma-ne-pe!
O chema (aici puneam numele uneia dintre noi),
acum nu mai e. Di-ze-ma-ne compane!
Avea un plod la scorbura (aici ne plesneam peste
burțile noastre mici și plate). An-tan-te!

Două fete stăteau cu brațele ridicate în timp ce celelalte treceau una câte una pe sub ele și toată lumea recita: *Unu, te omoară, doi, te sărută, trei, îți face un copil, patru, ești dispărută, cinci, ești vie, șase, ești moartă, și șapte, te-am prins, Roșu, Roșu, Roșu!*

Iar a șaptea fată era prinsă de cele două care numărau și plimbată în cerc, iar la sfârșit îi dădeau o palmă peste cap. Asta însemna că era „moartă“ și avea voie să aleagă următoarele două fete care vor fi călăi. Îmi dau seama că sună sinistru și frivol în același timp, dar copiii își fac jocuri din orice au la îndemână.

Mătușile considerau probabil că jocul era un amestec util de avertizări și amenințări. Și totuși de ce ziceam „Unu, te omoară“? De ce crima venea înaintea sărutului? De ce nu după, cum ar fi fost mai firesc, nu? M-am gândit deseori la asta de-atunci, dar n-am găsit niciodată un răspuns.

Aveam voie să jucăm și alte jocuri în timpul orelor de școală. Jucam Șerpi și scări – dacă aterizai pe o Rugăciune, urcai pe scara sprijinită de Copacul vieții, în schimb dacă aterizai pe un Păcat, coborai pe un șarpe diavolesc. Primeam cărți de colorat și coloram firmele magazinelor – NUMAI CARNE, PÂINI ȘI PEȘTI – pentru a le învăța. Coloram și hainele oamenilor – Soțiile în albastru, Econonevestele în dungii, Slujitoarele în roșu. Becka era s-o pățească cu Mătușa Vidala odată pentru că a colorat o Slujitoare cu mov.

Printre fetele mai mari, superstițiile circulau sub formă de șoapte, nu de cântece, și nu mai erau niște jocuri. Erau luate în serios. Una dintre ele suna cam așa:

*Dacă-ți moare Slujitoarea-n pat,
Atunci ai sângele ei pe cap.
Dacă-i moare Slujitoarei tale copilul,
Atunci viața ta e egală cu chinul.
Dacă-ți moare Slujitoarea la Naștere,
Ești blestemată fără întoarcere.*

Ofkyle murise la Naștere, deci fetele mă considerau blestemată; în același timp, pentru că micuțul Mark trăia, era sănătos și era fratele meu, mă considerau și neobișnuit de binecuvântată. Celelalte fete nu mă tachinau pe față, dar mă evitau. Huldah își mijeia ochii spre tavan când mă vedea venind; Becka se întorcea

cu spatele, deși îmi strecura porții din prânzul ei când nu vedea nimeni. Shunammite s-a îndepărtat de mine, fie de frică din cauza morții, fie de invidie din cauza Nașterii, fie din ambele motive.

Acasă toate atenția era concentrată pe bebeluș, care o și cerea. Avea o voce stridentă. Și deși Paula aprecia prestigiul de a avea un copil – și încă unul de sex masculin –, în adâncul sufletului ei nu era genul matern. Micuțul Mark era adus și arătat prietenelor ei, dar nu dura mult până când Paula considera că era suficient și îl înmâna doicii, o Slujitoare dolofană și lugubră care până de curând fusese Oftucker, iar de-acum devenea, bineînțeles, Ofkyle.

Când nu sugea, dormea ori era prezentat, Mark își petrecea timpul în bucătărie, unde le cucerise inimile Marthelor. Adorau să-i facă baie, minunându-se încântate la vederea degetelor minuscule de la mâini și de la picioare, a gropițelor lui minuscule și a organului masculin minuscul, din care era în stare să lanseze un jet uimitor de pipi. Ce bărbățel puternic!

Se așteptau să mă alătur și eu corului adoratoarelor, iar când nu demonstrem suficient zel, mi se spunea să nu mai stau bosumflată pentru că în curând voi avea un bebeluș al meu și atunci voi fi fericită. Mă îndoiam foarte mult de asta – nu de bebeluș, cât de fericire. Îmi petreceam cât mai mult timp la mine în cameră, evitând veselia din bucătărie și cugetând la nedreptatea lumii.